

[Steenholdt]

og, som det sikkert er alle bekendt, også inden for undervisningssektoren har vi stadig uro. Jeg er bange for, at vi langsomt bevæger os ud på kanten af en afgrund, hvis disse forhold kommer til at fortsætte flere år endnu, samtidig med at jeg stadig er tilhænger af en udjævning af lønkløften mellem dansk udsendt og grønlandsk hjemmehørende arbejdskraft. Grønlandsministeriet har nu i 5 år administreret lønudjævningspolitikken og er derfor ikke den mest populære partner i en forhandlingssituation med de forskellige fagforbund.

Jeg må derfor opfordre regeringen til at tage skridt i retning af en indgående drøftelse og en eventuel langtidspanlægning af lønpolitikken med de parter, som er interesserede i, at det grønlandske samfund i løbet af nogle år bliver et normalt samfund.

I forbindelse med Grønlands nuværende lønproblem vil jeg sige, at regeringen må sørge for, at omkostningsstigningen i Grønland bliver bremsset og omkostningerne søges sænket. Jeg tror ikke, at lavtlønsproblemet kan løses ved lønstigninger alene, det må delvis søges løst ved, at man sænker omkostningerne.

Johan Nielsen (S):

Da jeg som ung fisker lå oppe i Nordatlanten, drømte vi om, at vi skulle få skibe, som kunne fiske alle vegne. Vi vidste, at havet var uendelig stort, og vi vidste, at havets rigdomme var enorme, men vore skibe var så dårlige og så små. Det var dengang, der skete så mange ulykker med vore skibe, at Nis Petersen kunne skrive, at »... to kommer sagtens tilbage, om én bliver derude og dør«. Sådan var det dengang.

Så skete det, at vi også fik lov at tage del i udviklingen. Vi fik lov at bygge store skibe, og vi kunne sejle alle vegne, og vi opdagede, at havet var uendelig rigt, og vi troede, at nu var den hjemme, men så skete det, at havets frihed blev stærkt beskåret, og det, som ingen fisker eller sømand havde drømt om i mine unge dage – det vil sige for nogle og fyre år siden – er sket i dag: man sidder inde på et kontor og bestemmer, hvem der skal fiske hvor og hvad og hvor meget, en tanke, som er helt horribel for en fisker, men det er alligevel kendsgængerne.

Når det nu er blevet sådan, er jeg statsministeren meget taknemlig, fordi han har givet os tilsagn om, at vi skal have den samme goodwill hos regeringen, som vi har fået hidtil, at vi skal have den samme hjælp og assistance, som vi har fået hidtil, for i alle de år, jeg har siddet her i dette høje ting, har jeg kun mødt velvilje, og så er det lige meget, hvilken farve den siddende regering har haft.

Jeg er også glad for, at regeringen og statsministeren viser forståelse for de strømninger, der er i det færøske folk. Dog er jeg overbevist om, at der ikke vil blive tvunget noget ned over det færøske folk. Skulle det ske, at man overtog et eller andet, skyldes det et ønske i befolkningen. Sådan har det været hidtil, og sådan håber jeg at det bliver i fremtiden.

Jeg håber også, at vore relationer til Grønland må være lige så gode, som de har været. Jeg læste noget i dag i Grønlandsposten, som varmede mit hjerte særdeles meget. Det er en grønlandsk arbejder, som siger, at Nordafar er den bedste arbejdsplads på Grønland, og han fremhæver, at der i Nordafar ikke sker forskelsbehandling af nogen art. Grønlænderne og færingerne får det samme i løn, de spiser sammen, de sover i de samme baraker, de arbejder ved siden af hinanden, og der er ikke nogen gnidninger af nogen art, og så tilføjes det lige, at Nordafar måske er det eneste foretagende på Grønland, som har givet overskud. Det glædede mig meget at læse, og jeg håber, at det vil lette de forhandlinger, som vi i fremtiden nødvendigvis kommer til at have med de grønlandske myndigheder.

Må jeg så til allersidst som aktiv præst i den danske folkekirke komme med et lille hjertesuk. I første omgang blev jeg en lille smule forskrækket, da jeg hørte, hvad det ærede medlem ordføreren for fremskridtspartiet sagde om præster og om folkekirken, men så kom jeg i tanker om en anekdote, jeg havde hørt, og så fortog skrækken sig lidt. Må jeg have lov at fortælle den ganske kort for at belyse det her.

Der var et fattigt husmandspar i Skåne, som sad og talte sammen en morgen tidlig om, at de faktisk havde det alt for godt. Gud måtte have glemt dem. Alting gik godt i enhver henseende, og manden gik lidt bedrøvet ud for at fodre kreaturerne. Et øjeblik efter kommer han, slæbende sig hen over gårds-